

Сьогодні роль договору пожертви стрімко зростає. Він широко застосовується для оформлення майнових відносин. Договір пожертви відіграє важливу роль у благодійницькій діяльності. Багато організацій, та осіб, які здійснюють благодійну підтримку соціальних структур, укладають договори пожертви, які передбачають конкретизацію цільового призначення використання предмету договору, з метою захисту власних інтересів від недобросовісних отримувачів.

Список використаних джерел

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV. Офіційний веб-портал Верховної ради України: нормативно-правові акти. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15> (дата звернення: 12.04.2020).
2. Різник, Г.А. Правове регулювання пожертви. *Реформування законодавства і державних інституцій: досягнення, недоліки та перспективи*. 30 травня, 2019, Київ, Україна. С.88-90
3. Головей І.І., Заборовський В.В. Договір пожертви як форма дарування. Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2016. Серія ПРАВО. Випуск 37. Том 1. С. 113–116.
4. Грабарчук С.Г. Пожертва як різновид договору дарування. *Правова держава*. 2013. Випуск 24. С. 449–452.
5. Про благодійну діяльність та благодійні організації: Закон України від 05 липня 2012 року № 5073-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5073-17> (дата звернення: 12.04.2020)
6. Про політичні партії в Україні: Закон України від 05.04.2001 № 2365-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2365-14> (дата звернення: 12.04.2020)

Вербицька О.

студентка IV курсу

юридичного факультету

Тернопільського національного

економічного університету

Науковий керівник: к.ю.н., доц. кафедри

конституційного, адміністративного

та фінансового права ТНЕУ

Вербицька М.В.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПРЕДСТАВНИЦТВА В ГОСПОДАРЬСЬКОМУ ПРОЦЕСІ

Процесуальне представництво є ефективним процесуальним інститутом, який забезпечує повноцінну реалізацію прав і законних інтересів учасників господарювання.

Актуальність теми вбачається у тому, що разом з розвитком сфери господарювання взагалі, збільшується і кількість правових спорів, учасниками яких є суб'єкти господарювання, а, відповідно, зростає роль і представництва в господарському процесі, оскільки від його якості та ефективності часто залежить і результат розгляду справи господарським судом.

Отже, процесуальне представництво сприяє швидкому та найрезультативнішому вирішенню господарського спору. На даному етапі розвитку господарського процесуального права у зв'язку з монополізацією процесуального представництва адвокатурою, виникла необхідність з'ясувати, зокрема, статус юрисконсультів, які працюють на умовах трудового договору на підприємствах, в установах і організаціях, які за довіреністю представляли інтереси своїх роботодавців у господарському судочинстві [6, с. 146]. У зв'язку із зазначеним, метою даної роботи є з'ясування моментів і проблем, які можуть виникати в господарському представництві із впровадженням нововведень у 2016 та 2019 роках.

Окремим питанням процесуального представництва, зокрема й господарського, свої праці присвятили В. Беляневич, С Бичкова, Д. Ватман, Т. Вільчик, І. Гелецька, М. Гурвич, В. Єлізаров,

О. Задніпровський, О. Клейнман, С. Королева, Г. Лазько, І. Павлуник, С. Фурса, С. Халатов, О. Харитонова, С. Чванкін, М. Чечот, Л. Шаповал, В. Шерстюк, М. Штефан, В. Ямковий та інші.

З'ясуємо основні дефінітивні конструкції нашого дослідження.

Ми погоджуємося з позицією В. Ямкового, який визначає представництво в господарському суді як правовідношення, через яке одна особа (судовий представник) здійснює процесуальні дії в межах наданих їй повноважень від імені та в інтересах особи, яку вона представляє (сторони, третьої особи), внаслідок чого безпосередньо для останньої виникають права й обов'язки [5, с. 467].

Щодо суті самопредставництва, то ще у 2016 році українським парламентом в Конституції закріплено поступове введення «адвокатської монополії» (представництво у судах виключно адвокатами, за винятком малозначних справ): з 1 січня 2017 року - у Верховному Суді та касаційних судах (на той час - вищих спеціалізованих), у судах апеляційної інстанції - з 1 січня 2018 року, у судах першої інстанції - з 1 січня 2019 року; представництво органів державної влади та органів місцевого самоврядування в судах виключно прокурорами або адвокатами в судах усіх інстанцій мало здійснюватися з 1 січня 2020 року [1].

Однак такі зміни призвели до неоднозначності в правовій регламентації участі юридичних осіб у господарському процесі через представника. Тому 29 грудня 2019 року набрав чинності Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розширення можливостей самопредставництва в суді органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, інших юридичних осіб незалежно від порядку їх створення», відповідно до якого юрисконсульти, інші працівники юридичних осіб, органів державної влади, органів місцевого самоврядування отримали право представляти останніх у суді [2].

Виходячи з цього Закону, судам під час прийняття процесуальних документів та допуску осіб до участі у справі слід враховувати те, що крім керівника та члена виконавчого органу, право представляти юридичну особу в порядку самопредставництва отримали інші особи, які мають з такою юридичною особою трудові відносини (діють на підставі трудового договору (контракту). Також тепер кодекси доповнено положеннями щодо самопредставництва органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим, органу місцевого самоврядування, від імені яких діють їх керівники, інші уповноважені особи відповідно до закону, статуту, положення, трудового договору.

Як бачимо, зазначений закон не скасував норму щодо представництва юридичних осіб виключно адвокатами, відтак і про скасування адвокатської монополії не йдеться. Замість того розширення можливостей для самопредставництва мало на меті вирішити проблеми щодо надання бізнесу можливості захищати свої інтереси силами власного персоналу – юрисконсультів та позбавлення юристів на підприємстві потреби в отриманні адвокатського свідоцтва. Також ставиться на меті вирішення проблеми представництва органів державної влади та органів місцевого самоврядування в умовах нестачі бюджетів та відсутності чіткого механізму закупівлі адвокатських послуг [4].

Варто зазначити, що для визнання особи такою, що діє в порядку самопредставництва необхідно, щоб у відповідному законі, положенні чи трудовому договорі (контракті) було чітко визначене її право діяти від імені такої юридичної особи (суб'єкта владних повноважень) без додаткового уповноваження (довіреності) [4].

Щодо адвокатської монополії, то наразі вже є чинна Постанова Верховної Ради України Про попереднє схвалення законопроекту про внесення змін до Конституції України (щодо скасування адвокатської монополії). Законопроект передбачає залишення монополії на рівні Конституції тільки для захисту від кримінального обвинувачення [3].

Резюмуючи, відзначаємо, що ті зміни, які відбулися на теперішній час, нарешті відповідають сьогоднішнім потребам. Адже раніше доповнення до Конституції створювали колізію з нормами процесуальних кодексів України. Тепер вже немає потреби звичайним юристам перекваліфіковуватись в адвокатів і через це багато юристів збереже свої робочі місця. Крім того, існувала проблема, яким же чином оформляти таке процесуальне представництво, оскільки дохід

юриста на підприємстві, з яким його роботодавцю довелося би підписувати договір про надання правничої допомоги як з адвокатом, підпадав під окреме оподаткування.

Відтак, представники як особи, котрі наділені повноваженнями щодо захисту прав і законних інтересів осіб, права яких порушуються, є невід'ємними учасниками будь-якого судового процесу. Закріплення в Основному законі України їхнього правового статусу зумовлює необхідність існування їх інституту.

Список використаних джерел

1. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя): Закон України від 02.06.2016 № 1401-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1401-19> (Дата звернення 12.04.2020)

2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розширення можливостей самопредставництва в суді органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, інших юридичних осіб незалежно від порядку їх створення: Закон України від 18.12.2019 № 390-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/390-20> (дата звернення 12.04.2020).

3. Про попереднє схвалення законопроекту про внесення змін до Конституції України (щодо скасування адвокатської монополії): Постанова Верховної Ради України від 14.01.2020 № 434-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/434-20>

4. Самопредставництво юридичних осіб: хто може представляти юрособу та на яких підставах? URL: https://biz.ligazakon.net/ua/analytics/193155_samopredstavnitstvo-yuridichnikh-osb-khto-mozhe-predstavlyati-yurosobu-ta-na-yakikh-pdstavakh (дата звернення 12.04.2020).

5. Ямковий В. *Проблемні питання участі адвоката як процесуального представника в господарському суді*. 2010. № 3. С. 466-472.

6. Яценко В.Г. *ПРОБЛЕМИ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА В ГОСПОДАРСЬКОМУ СУДОЧИНСТВІ*. Юридичний науковий електронний журнал. 2017. № 6. С.146-148.

Глуха Т.

*студентка I курсу магістратури
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*

*Науковий керівник: к.ю.н., доц. кафедри безпеки,
правоохоронної діяльності
та фінансових розслідувань
Зайцева-Калаур І.В.*

ДО ПИТАННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

На даному етапі розвитку людства глобальні інформаційно-телекомунікаційні мережі зайняли в інформаційному суспільстві чільне місце і стали його технологічною базою. Найбільшою в світі в інформаційно-телекомунікаційній мережі став Інтернет, який за кілька років з початку своєї появи перетворився в масове соціальне явище. Дана обставина й зумовила актуальність вивчення питань правового забезпечення безпеки обробки персональних даних в мережі Інтернет.

Інформаційно-телекомунікаційна мережа Інтернет являє собою приклад того, як при мінімальному державному регулюванні, може ефективно розвиватися складна технічна система, ґрунтуючись в більшій мірі на вироблені правила всередині мережі. Виникають питання, пов'язані з часом, який буде потрібно для розробки і застосування основ правового регулювання мережі, враховуючи рівень розвитку соціальних відносин у ній, і наскільки ефективним буде дане регулювання для розвитку технічної системи [1, с. 114].

Проблеми закріплення правових відносин в мережі включають в себе широкий спектр, наприклад: захист персональних даних, вторгнення в приватне життя, захист честі і гідності,